
Bryllupshilsen

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Bryllupshilsen", i: *Mindeudgave Digte*, side: 83, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Bryllupshilsen

Den unge Heraklitos faldt i Tanker;
han tænkte paa Vulkanens vilde Udbrud,
da han var Dreng – den mægtige Tragedie,
da Byen under Folkets Jammer brændte;
nu grode Kornet tæt de samme Steder;
paa askegødet, dobbeltfrugtbar Jordbund,
Tragediens, stod Livets Fryd i Flor.
Saa saftiggrønt og kraftigt knejste Græsset,
han laa i, at han næppe skimted Solen,
hvis stærke Straaler avled det saa vel som
al anden Væxt af Jordens Moderskød;
som fjerntfra hørtes Hammerslagene
fra Smedien tætved; halvt i Drømme saa han
den gamle Mester hamre paa det hede,
formløse Stof og skabe det til Værktøj
og Vaaben til Bedrift i Fred og Krig.
Det rulled dumpt; fjernt gnist red røde Lyn
som Guld, der lutret fuser ud af Diglen;
og helt i Drømme aned han en Fremtid,
da Manden mestrede Vulkanens Hede
og tvang den til at øve Dagværk for sig
og hastigt føre sig til fjerne Maal;
da Manden mestred Lynets vilde Funke
og bandt den fast til Lampen under Loftet
og lod den gaa med Bud fra Land til Land.
– Brat vaagnede den unge Heraklit,
to lyse Øjne straaled imod ham:
Kom hjem, min Ven, det trækker op til Torden.
Da brød Vulkanens Flammer af hans Hjerte;
hans Øjne glimted, og hans Læber gløded,
og i den skønne, varme Sommertime
blev ny Gnist til af deres Ungdoms Baal.

Man har fortalt mig, Heraklit blev gammel
af Grublen og af Kampen mod en Verden,
der enten hader Sandhed, udlær Sandhed,
forvrænger Sandhed, ta'r Gevinst paa Sandhed
eller er smadderrevnende ligeglad.
Men brat en Eftermiddag rejste han sig,
krumbøjjet og hvidhaaret, og gik ind til
den vennesæle, rynkede Morlille,
der endnu var ham blot hans Ungdomsbrud:
„Forstaar du, Mor, hvordan jeg har holdt ud
i denne lange Strid mit Liv igennem,
saa aldrig Verdens klamme Taager eller
dens spotske Vinde eller haarde Is
har kunnet slukke min Begejstrings Lue
for Skønhed eller Viljes Glød for Sandhed?
Jo, Mor, nu skal jeg sige dig, hvorfor.
Hvergang det mørkned om mig, isned i mig,
da gik jeg stille til vor Arne ind,
og ved din Ægtetroskabs milde Flamme
– thi mer end Elskov er dog Kærlighed –
tændte jeg atter mit udblæste Lys
og fik min Brand, der oste, lueklar.
Og nu vil vi to følges ad til Templet
og bede Præsterne, at de vil vogte
en Gnist ved Alteret til Pris for ham,
af hvem vi alle er Udstraalinger;
thi nu omsider, Elskede, forstaar jeg,
at Ilden Ophav er til alle Ting.“